

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 32105

гр. София, 01.10.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
закрито заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разглежда дело номер **1234** по описа за **2025** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.171, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДП) във вр. с чл. 145– 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Л. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., издадена от КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б.„б“ от ЗДвП е наложена ПАМ на В. Л. В., в качеството му на собственик, прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

В проведеното на 01.10.2025 г. открито съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя на първо място прави искане за спиране на производството по делото, с твърдения за разкрити престъпни обстоятелства. Искането му се основава на представен документ /оспорваната заповед/, на който е придаден вид, че е подписан от жалбоподателя, при това с различно съдържание от документа, който му е връчен. и респективно за правилното изясняване по делото. Моли делото да се спре до изясняване на спорните обстоятелства, като материалите се изпратят на компетентната прокуратура- СГП.

На следващо място, прави искане по реда на чл.166, ал. 4, вр.чл. 2 от АПК за спиране изпълнението на заповедта до изясняване на спорните обстоятелства, предвид данните от заключението, тъй като това създава трайна и непоправима вреда на жалбоподателя.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оставя на преценката на съда.

Съдът намира искането за спиране на настоящото производство за неоснователно, поради следните съображения:

Хипотезите за спиране на съдебното производство са изрично и изчерпателно уредени в нормата на чл.154а АПК: 1. по съгласие на страните; 2. в случай на смърт на някоя от страните; 3. когато е необходимо да се учреди настойничество или попечителство на някоя от страните; 4. когато има образувано друго административно или съдебно производство, което има значение за правилното решаване на спора; 5. когато при разглеждането на делото се разкрият престъпни обстоятелства,

от установяването на които зависи изходът на спора; 6. когато Конституционният съд е допуснал разглеждането по същество на искане, с което се оспорва конституционността на приложим по делото закон; 7. когато има образувано тълкувателно дело пред Върховния касационен съд или Върховния административен съд по въпрос от значение за спора; 8. при отправено преюдициално запитване от друг съд по въпрос, обуславящ изхода на спора; 9. в изрично предвидените в закон случаи.

Спирането на делото представлява временно преустановяване на развитието на производството, т. е. на извършване на процесуални действия от съда и страните, при което се запазва както висящността на процеса и важимостта на извършените процесуални действия, така и възможността след отпадане на причината за неговото спиране, то да продължи своето развитие. Тази временна недопустимост на производството, т. е. на правото да бъде решен със сила на присъдено нещо даден правен спор, е допусната от законодателя с единствената цел да се предотврати вземането на неправилно решение. Тя няма друго предназначение и друга цел. Тъй като е отклонение, изключение от нормалното развитие на делото, спирането е допустимо само при лимитативно определени в правната норма факти и обстоятелства. С оглед на това тълкуването на визираните в тези норми юридически факти става само *stricto juris*.

В случая, жалбоподателят навежда доводи за евентуално извършено документно престъпление, с оглед установеното с приетата по делото Съдебно- графическа експертиза. От нея е видно, че подписът за „Подпис“ в разписката към Заповед №419-25-4332-000553/26.01.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.„б“ от ЗДвП не е положен от В. Л. В.

Съгласно чл. 154а, ал. 1, т. 5 АПК съдът, с определение, спира съдебното производство, когато при разглеждане на делото се разкрият престъпни обстоятелства, от установяването на които зависи изходът на спора. Това означа, че първо, съдът разглежда един административноправен спор- спор за законосъобразността на административен акт. Второ, в хода на съдебното производство, т. е. в хода на съдебното следствие съдът разкрива престъпни обстоятелства. И трето, от установяването на тези престъпни обстоятелства зависи изхода на делото. Безспорно е налице административноправен спор, с който съдът надлежно е сезиран и който той е приел за разглеждане, т. е. първата предпоставка е налице. Видно от приетата по делото СГЕ „Подпис“ в разписката към оспорваната Заповед №419-25-4332-000553/26.01.2025 г. не е положен от жалбоподателя, но в случая доколкото предмет на настоящото производство е проверка законосъобразността на посочената заповед, а положеният подпис е в разписката за връчване, т.е. не е част от съдържанието на акта, то не може да се приеме, че от това обстоятелство зависи изхода на делото, за да е налице основание за спиране на настоящото производство.

Предвид изложеното, искането за спиране на съдебното производство следва да се отхвърли като неоснователно.

Съдът намира, че не са налице и основанията за спиране изпълнението на процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. За да приеме това съобрази, че с Определение №3951/06.02.2025 г. настоящият състав е отхвърлил искането на В. Л. В., за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение, направено в жалбата.

Съгласно чл.166, ал.4 АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2. Според разписаното в нормата на ал.2 това право може да се упражни от оспорващия при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или

трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 АПК на актове по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес. Процесното искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е мотивирано с това, че се създава трайна и непоправима вреда на жалбоподателя, предвид данните от заключението и необходимостта от изясняване на обстоятелствата, с оглед и направеното искане за спиране на производството по делото. В случая обаче вредите не се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, защото по силата на закона е презюмиран обществен интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им, което в случая не е сторено. Априори, не се установява наличие на противопоставим интерес, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. При това положение не може да се приеме, че са налице основания за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на наложената ПАМ, респ. наличие на нови обстоятелства, мотивиращи съда да уважи искането, още повече, че не би се постигнал целеният ефект, тъй като е изтекъл посочения в заповедта срок за налагане на ПАМ. По изложените съображения съдът счита, че не са налице предпоставките по чл. 166, ал. 2 от АПК и искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде отхвърлено. Доколкото оригиналът на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., е представен по делото за послужване, като има данни за образувано ДП №339/2025 г. по описа на 02 РУ- СДВР, пр.пр.№9413/2025 г., то жалбоподателят разполага с правна възможност да сезира наблюдаващия прокурор с оглед преценка за наличие на данни за престъпление от общ характер. Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на В. Л. В., ЕГН [ЕГН], за спиране на съдебното производство по адм.д. № 1234/2025 г. по описа на АССГ, 73- състав.

ОТХВЪРЛЯ искането на В. Л. В., ЕГН [ЕГН], за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 419/25-4332-000553/26.01.2025г., издадена от КО в група ООР, сектор „ОП“ при 02 РУ СДВР.

Определението в частта, в която е отхвърлено искането за спиране на предварителното изпълнение на индивидуалния административен акт подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 7- дневен срок от съобщаването му на страните, а в останалата част е окончателно.

СЪДИЯ: